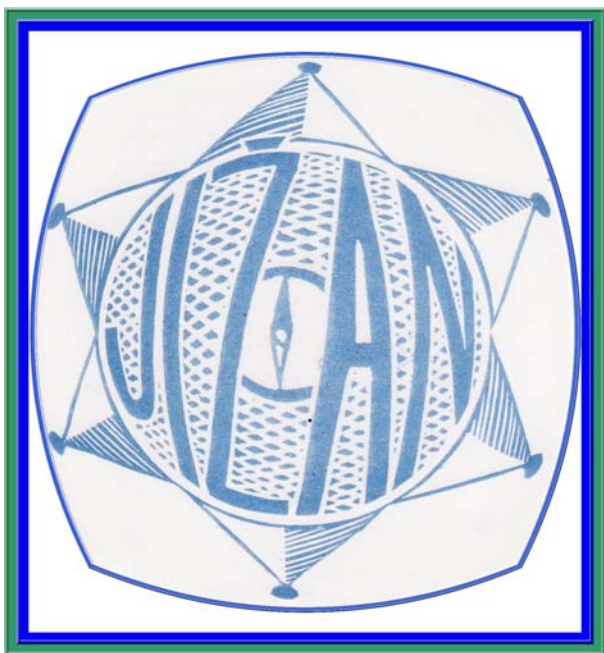


J I Ž A N



WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jozinsatan.wbs.cz



JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 65 Září 2018

„V září, vyvolávám fotky z prázdnin“ zpíval kdysi božský Kája Gott a nám nezbyvá, než s ním v podstatě souhlasit, i když je dnes technika docela jiná a všelijaké to šplouchání ve vývojkách a ustalovačích je už jen historií. Co ale zůstává skutečností je fakt, že léto už se

hrouť jak vozová hraba u Lipan a užívat si můžeme už jen toho léta babího. Slunce sice ještě pálí, ale už ne tolik jako ještě před pár týdny, kdy nás poučovalo o tom, co obnáší slovo tropy. Hlavní vandrácká sezona je pomalu za námi (i když... mají trampové nějakou sezonu hlavní a vedlejší?) a nám nezbyvá, než se vyrovnat s tím, že prázdniny a dovolené skončily, což může být pro někoho i dost frustrující. I po těch letních měsících se přece zase půjdeme toulat tou rosou čerstvejch rán, dál a dál našimi „stezkami pod korunami stromů.“ Duševní rovnováhu zase najdeme v lesích, které jsou naší Mekkou a nyní opuštěných letními nájezdíky. Záříjové dny už sice nemají letní délku, ale večery jsou stále ještě poměrně teplé. A co je nejdůležitější – lesní pažitky, paseky a remízky už pokrývají ranní mlhy. A každý



s vůní pryskyřice, jehličí a mechu a to je ten správný čas vyrazit si s houbařskými kudlami zas na svá místečka, odkud se pak vracíme s plným košíkem hub a po cestě spokojeně sledujeme závist kolemjdoucích. A z takového úlovku se toho dá hodně připravit i v té naší kotlíkářské kuchyni. Je krásné být trampem a ještě k tomu houbařem. Vyzbrojeni košem a kapesním nožkem se procházíte sami v lese a plně si



dobře ví, jak pak za krásných záříjových rán voní lesy plné hub. Jejich vůně se mísí

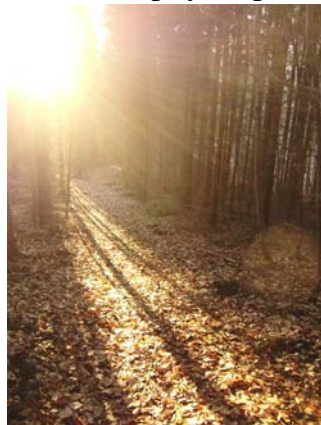


vychutnáváte zvuky ševelících korun stromů a zpěv ptáků...

Příroda ale nemluví k těm co nechtějí naslouchat a to je velká škoda. Nedivíme se pak, že dnešní mládež jede v drogách a násilí je průvodním jevem. Dřívějším generacím převážnou část volna naplňovala příroda... ale co zbývá dnes, když ji usměrnili a zakázali? Tzv. ekologové o ní nad dýmajícími popelníky jen žvaní – a vlastně už to není ani o přírodě. Trendem je životní prostřední a za to se dá schovat všechno: nádraží, ucpané dálnice i nekuřácké hospody (ty nejvíc). Paradoxně řečeno: „Nač vlastně potřebujeme přírodu? Nač potřebujeme něco, co je opředeno hromadou zákazů?“ Zvířata, stromy, řeky, hory, to si přece vygüglujete v počítači, pohodlně a bez trmácení. A z toho co zůstalo už za pár let nebude příroda, ale muzeum. Už teď jsou místa kde je dovoleno jen chodit a prohlížet si exponáty, pro větší názornost opatřené cedulkami – čemuž se říká naučná stezka. Dozvíte se sice latinské názvy všeho okolo, ale hluboké vcítění do samotné přírody chybí. „Muzeum se proběhne s menším či větším zájmem a hajdy pryč. A pro jistotu je v kapradí schovaný i šílený ochranář, který hlídá každý kamínek, každou šišku, každého brouka – i kdyby ten měl sežrat všechny okolní lesy.



My jsme měli úžasnou svobodu i v časech nesvobody... než si nás stačili komunisti předělat, utekli jsme jim do lesů. Byl to skoro takový underground. Ten dnešek už je přeci jen jiný, ale nevím co bych dal za to spatřit třeba ještě jednou řeku nepřecpanou loděmi s opilými posádkami, na louce vidět sem tam jen malé stany nebo se potkat



s partou mladých lidí, kteří umí z přírody čerpat její moudro.

Přesto se nedá říci, že by dnešní trampové byli nějak jiní než ti v minulosti. Převzali dědictví ovšem nemají potřebu se znovu definovat. Možná že ten, kdo se stává trampem dnes, utíká do lesů před všemi těmi moderními technologiemi (byť jich pak paradoxně spoustu tahá s sebou), které nás zneosvobozují – internet, fejs, chytré telefony... Je to tlak, který nás svazuje. Neustále máte pocit, že musíte být on line, jinak že o něco přijdete. Neustále něco sdílíme, komentujeme... A přitom je to všechno tak jednoduché. Kdo nemá obzor v očích, ten pak skutečně nic nechápe... a dost možná ani to, proč jsou v polovině září už chladnější rána a barví se listí, proč je jeden den ještě léto a najednou lup a přes noc začne podzim, proč jsou ten záhadný den i noc stejně dlouhé. A vůbec....



OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍ PORTOU

Letošní rok je rokem samých jubileí, z nichž nejvýznamnější je jistě sto let české (československé) státnosti. Ovšem stejné jubileum, si připomíná i jedinečný světový fenomén, jímž je tramping. A ten úzce souvisí i s Portou, protože tenhle dlouholetý

festival vznikl původně jako soutěžní přehlídka tramské a country (tehdy western) hudby. Však si také tentokrát dala dramaturgie s hudebním obsazením jednotlivých portovních dní opravdu záležet. Kromě jiného ale byl tento, v pořadí již 53 ročník Porty věnován Wabimu Daňkovi, který byl s Portou úzce spjatý a který bohužel již není mezi námi. I když jeho písničky ano...

Nebudu hodnotit jednotlivé soutěžní formace, od toho na Portě byly dvě skvěle obsazené odborné poroty, spíš se chci víc věnovat letošním hudebním hostům. Páteční večer zahajovala dívčí kapela Ladybirds z Jablonce nad Nisou, jejíž vokálově vyladěný repertoár se pohybuje od folku přes country až k popu a kterou v mladších letech zdobil něžný název Berušky. Po prvním bloku soutěžících pak nastoupil netrpělivě očekávaný a stále dobrý brněnský Kamelot s Romanem Horkým, jenž u publika zabodoval zejména svými staršími hity. A nespornou bombou pak bylo zakončení teplého červnového večera Robertem Křesťanem a Druhou trávou, které publikum nechtělo ani pustit z pódia. Kdyby nevystupovali jako hosté, nesporně by si Robert odnesl čtvrtou autorskou cenu Porty. Při jejich písničkách jsem ani nedýchala a ještě do sna mi pak v uších zněly jejich skladby a Robertovo nevšední poetické texty.



Sobotu vyšperkovalo už ranní sluníčko, ale zato večerní a noční hodiny byly poznamenány přituhujícím nepříjemným chladem. Recitály soutěžících skupin vyplnily dopoledne a část odpoledne, aby je pak vystřídal další porotou hodnocený soutěžní blok. Takovým báječným překvapením a malým zjevením bylo nejen pro mne vystoupení jedenáctiletého Rudy Prušáka ze Strakonice. Ten se na pódium portovních hostů dostal díky svému trojnásobnému vítězství v Bráně (dětská Porta) takže mu Porota za tento

nevšední výkon udělila v předstihu mimořádnou zlatou Portu. Všechny uchvátil jeho čistý dětský hlásek, skromné vystupování a na jeho věk skvělá hra na kytaru. Roste nám nová hvězda! Druhým nečekaným překvapením byl Norbi Kováčz, jehož hudební umění pořadatelé nazvali kytarová show. A skutečně to byla show nebo spíše hudební čarování hlavně pro uši. Svůj krajíc přízně a potlesku si odnášel i Matěj Rak s Frantou Vlčkem, kteří vraceli na pódium starou tramskou píseň, ale i skladby R.A. Dvorského a Jaroslava Ježka, Ivan Hlas s Jaroslavem Olinem Nejezchlebem a již vychváleným Norbi Kováčzem, kteří pokračovali v hudebním nářezu na strunách. Nezklamala ani Jitka Vrbová s doprovodem Hot Jazz Bandu či vždy svůj Samson Lenk s nenásilným a vtipným průvodním slovem i s oblíbenými písničkami, které znají trampové a vodáci v různých koutech země. Závěrečnou tečkou byly odpichové country Schovanky s profesionálně vybraným programem. Sobotním a nečekaným bonbónkem tak pro mne byl především malý Ruda Prušák a kytarový showman Norbi Kováčz. Z druhého odpoledního soutěžního bloku, kde figurovaly i tři formace, které do finálových bojů postoupily ze semifinálové soutěže, vyčnívalo vystoupení početné cikánské skupiny

Rumungre z Harachova se strhujícím rytmem a běžnému proudu se vymykajícím pojetí. U nich bylo na první pohled čitelné, že rytmem skutečně žijí, a to jsem si ověřila i při jejich nedělním dopoledním recitálu.

Nedá mi to ale abych se nezmínila i o skutečnosti, že řevnické portování je vlastně jen takovou špičkou pyramidy, kterou pracně vystaví předchozí oblastní kola Porty, a to v režii České táborské unie. Těch kol bylo letos po celé republice 14 a jejich sítím protéklo více než 230 hudebních formací a jednotlivců. V každé oblasti navíc pracoval přípravný štáb a samozřejmě i příslušná porota. Díky nim se pak na portovním pódiu v Řevnicích ocitl výběr soutěžících.

Smeknutí klobouku si zaslouží i neúnavní spíkr Zdeněk Schwager, který v roli portovního moderátora působí již pětadvacet roků a který se na pódium střídá s Petrem Bohuslavem. Jednak oceňuji jeho fundovanost a znalosti z příslušného hudebního světa, improvizaci pohotovost a vtip, ale i to s jakým klidem a přehledem dokáže překlenout chvíle, kdy publikum ve svém pojetí přestávky mezi jednotlivými vystoupeními hlasitě šumí a migá sem a tam. Prostě Zdeněk je profík a umí! Naproti tomu bych si dovolila takovou malou připomínku k některým kapelám i písničkářům – tady naopak by mluvčí najednou udělali lépe, kdyby více hráli než mluvili. Nezřídka je to skutečně ke škodě jejich navozované image, kterou publikum právě začínají oslovovat. Když už jsem u těch méně populárních záležitostí, musím konstatovat, že určité nešvary navzdory předchozím kritikám stále přetrvávají. A to nejen již zmiňované neustálé bezohledné přecházení návštěvníků sem a tam mezi lavicemi s diváky, ale především před kamerami, které natáčejí průběh celé Porty, na což je publikum opakovaně upozorňováno. A další věcí je obsazování míst v hledišti tím způsobem, že si někteří s přítomných na lavici položí deky, karimatky, igelitky apod. a pak jsou celé hodiny mimo hlediště a přijdou si poslechnout jednu, dvě jimi vytipované kapely.



Ale vraťme se k nedělnímu programu, v němž se představil loňský vítěz Porty Aleš Petržela tentokrát s doprovodným tělesem, osvědčený a Portu často navštěvující brněnský Přístav, který zahájil odpichovou swingovkou, bluegrassová skupina Sunny Side v klasických ohozech a s chytlavými melodiemi a Petr Šušor, který aktivně zapojil do své show s bubny a bubínky i téměř dvě desítky zejména mladších návštěvníků. Rozbuškou v poklidném odpoledni byla ale pak produkce početné skupiny Jelen, která vtáhla do hlediště všechny lidičky z kuloárů a doslova rozpochovala publikum. Jejich živelná melodická hudba srozumitelné texty a maximální nasazení včetně dynamického, neustále se usmívajícího Jindry Poláha připomíná jižanský temperament, a na ten posluchači spolehlivě slyší. Takovým zklidněním a laskavým pohlazením pak zapůsobila produkce tria Vokobere s báječně souznělými vokály. Žalman se svým Spolem, ve kterém nyní místo Pavla Maliny figuruje Petr Habrda, svým výběrem písniček z novějších i starších šuplíčků publikum navnadil natolik, že být splnitelné jejich přání, byl by na pódiu nejméně dvakrát tak dlouho, než byl vyhrazený limit.

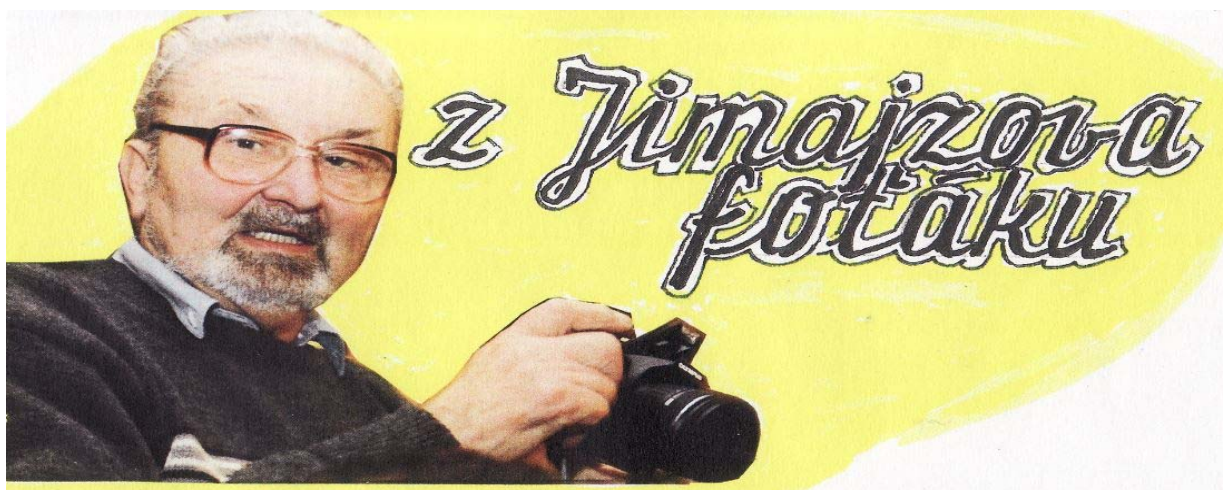
Do nedělního odpoledního programu patřilo pochopitelně i vyhlášení konečných výsledků portovního soutěžení. První místo a zlatou Portu si rozhodnutím poroty odvážela mladičká Tereza Balonová z Prahy. Skvělá byla její kytara a zpěv, ale rezervu u ní vidím ještě v textech, místy naivních a místy pokulhávajících i po technické stránce formy. Ostatně, na jejich vylepšení je spousta času, vždyť je jí pouhých sedmnáct.

Druhé místo patří ČESKOBUDĚJOVICKÉMU triu McBerds, které se do finále vyhouplo ze semifinále kola. Kromě toho si jejich kontrabasista Libor Heřman odnášel i zvláštní ocenění poroty za instrumentální výkon, stejně jako ze semifinále a oblastní scény. Třetí místo pak patřilo brněnské formaci Kupodivu a získali i autorskou Portu za písničku Kape mi na maják. Cenu Českého rozhlasu převzala Bonsai 3 z ČESKÝCH BUDĚJOVIC. Cenu SAI –Alfik a KruppEssen a cenu Country rádia skupina Ve čtvrtek v pět.

Ještě malý dovětek k oceněním – ke zlaté Portě totiž patří i špičková kytara z dílny Furch Guitars v ceně přes padesát tisíc korun a to již po jedenáct let.

Konečným závěrem však byla muzikantská pocta Wabimu Daňkovi na níž se hudebně podílel Miloš Dvořáček, Vojta Kid'ák Tomáško, Vokobere a další a to nejen interpretací Wabiho písniček, ale i písniček jemu věnovaných. Ale všechno má svůj konec, i letošní, podle mého názoru jedna z nejhezčích a bohatě navštívených Port, která nastavila příčku hodně vysoko. Uvidíme, jak se s tím vypořádá 54. portovní ročník, který v podstatě začíná už v této chvíli – přinejmenším plány a domlouvami s hudebníky.

Hanka Hosnedlová



Na svůj poslední velký vandr bez návratu se 4. července vydal kamarád Jimajz (Jindřich Čejka) z tramské osady Rio. S jím ho pojil vztah k řadě tramských přátel, v poslední době pak zejména k protivínské T.O. Černý havran, s nimiž jsem ho na jeho přání zkontaktovala a jejich časopis Vosí řeka šířil v kruzích svých kamarádů i v zahraničí (své okénko měl po určitou dobu i v Jižanovi – pozn. red.). A nelitoval ani cest na nejednu akci na našem jihu, v Českých Budějovicích dokonce vystavoval své fotografie, které mimo jiné často posílal i svým kamarádům.

Řadu let strávil v Květinově na Havlíčkověbrosku, ale před pár roky se rozhodl vrátit do míst svého tramského mládí – do Litvínova. Bohužel, člověk se může vrátit do stejných míst, ale ne do stejných let. Zemřel v 83 letech. Bude mi chybět jeho specifická korespondence a neutuchající dychtivost pro dění v tramském světě.

Hanka



65. T.O. BOŽSKÁ BETTY



Dostal jsem zvadlo na „Betty“ a strašně jsem se těšil. O tom, že tahle osada je na Vysočině hodně známá není žádná mejlka. Aby ne, vždyť už slaví 65 let svého trvání. Tahle třebíčská osada byla založená už v r. 1953 a to u Loupalova mlýna, zvaného Bettyna. Víc ty dějiny pitva

nebudu, leccos se o ní (i dalších) můžete dočíst v publikaci Tramping na řece Jihlavě, kterou vydaly Oslavské boudy a o jejímž dotisku se nyní pro velký zájem uvažuje – viz minulé číslo Jižana. I vyrazil jsem tedy



v pátek autobusem do Brtnice a odtud pěšourem po stříbrné říčce směr Doubkov,

Rokštejn a pak Přímělkov.... Bratru 11 km překrásným údolím. Pro velkej hic a tudíž i žízeň jsme se v hospůdce poněkud zasekli,



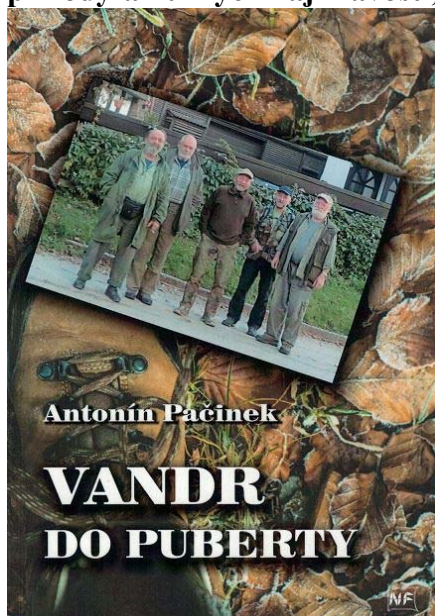
přespali v lese a na flek dorazili až druhý den. A netřeba se více rozepisovat, lepší bude když shlédnete filmovou reportáž na

<https://www.youtube.com/watch?v=TdtlShQYZbA&feature=youtu.be>

Pavlušák

JAK SE VANDRUJE DO PUBERTY

Nová kniha Antonína Pačinka (Apače) s názvem VANDR DO PUBERTY nabízí téměř aktuální zážitky na jeho trampské stezce, po níž se vlastně vrací nejen do míst, ale i do situací z dob svého mládí. Deníkově zpracovaná Apačovo vandrování s kamarády v první části knihy je prokládáno realistickými popisy procházených lokalit, okolní přírody a různých zajímavostí, stejně jako drobnými filozoficky laděnými myšlenkami z běžného denního života. Připomíná si v souvislosti s navštívenými místy nejednu historku ze zelených let mládí a své vyprávění dokáže okořenit vtipnými vsuvkami, osobitými postřehy a glosami i nenásilnými metaforickými přirovnáními.



Druhou polovinu knížky s podtitulem Vysypáno z toulavých bot pak vyplňuje několik krátkých vyprávění a zamyšlení, ovšem opět na zelenou trampskou notu. Společně se tak se strakonickým autorem vydáme na vandr do Švýcar, ale také na sever do obce Bílý Potok, přičemž si zavzpomínáme i na ruskou okupaci. Zažijeme s ním také potlach Kamarádů Staré řeky i výpravu na šumavský Antýgl, Klostermannovu stezku a do Srní, kde stačí s úsměvným nadhledem probrat ještě i osobní chorobopis nebo se zastavíme v Písku U Sulana či v Kavkovně. Mezitím si nostalgicky povzdechne nad starými jízdenkami z hnědého kartonu, anebo nad tím, jak trampové postupem roků zákonitě slevují ze svých tvrdých zásad, co se týká vybavení či oblečení pro vandry. Srovnávání současnosti a let dávno minulých se nevyhneme ani při návratech na stará místa, která v trampském srdci zanechala světlou vzpomínku.

Myslím, že právě tahle útlá knížka, doplněná sadou barevných dokumentárních fotografií mluví prostými slovy z duše mnoha z těch, kteří se stále ještě počítají do toho našeho společenství zalomených palců.

Hanka Hosnedlová



ŽICHOVICE A BÍLÝ KAŇON

1. ČIMICKÉ JEZÍRKO

„Kluci, co kdybychom příští týden zajeli do Žichovic na jezírko...?“ Takových a podobných otázek padlo v uplynulém půlstoletí nepočítaně. Vše, bylo jasné kam, jak a čím se pojedje a nikdo z nás si vůbec nepřipustil možnost, že by vyslovená otázka byla pochopená špatně. Ale jistá chybička se vloudila. Jezírko u Žichovic se správně jmenuje Čimické, a to podle sousední obce, na jejímž katastrálním území leží. Mezi trampy však dostalo přízvisko podle obce s vlakovou zastávkou, odkud to bylo z trati (a z hospody) nejbliže.

Místo to bylo a dosud je čarokrásné. V celé této oblasti vystupují nad povrch vápencové skály, které od nepaměti lákaly k těžbě vápence. Stejně to dopadlo i s kopcem zvaným Kočí břeh (566 m.n.m.). Lom zde byl otevřen již někdy ve 20. letech minulého století a patřil firmě Klement, stejně jako vápenka s kruhovou pecí, která byla postavena v Žichovicích koncem 20. let, ale ty úplně první již dokonce na přelomu 19. a 20. století. V blízkém okolí bylo takových lomů ještě několik. Později, po znárodnění, byly všechny malé závody sloučeny do Českých cementáren a vápenic a v r. 1950 byl zřízen n.p. Šumavské vápenice a cementárny. Tvořily jej závody v Sušici, Žichovicích, Velkých Hydčicích a Horažďovicích. Přestože se v této lokalitě jednalo o velmi vzácný



bílý vápenec, který se v ČSSR těžil už jen na lokalitě v Jeseníku, přišlo v r. 1970 nařízení tyto ne úplně moderní provozy uzavřít a tak zůstala pouze vápenka ve Velkých Hydčicích. Samotná těžba na Kočím břehu však byla ukončena již někdy koncem 50. let. Zůstala zde odhalená skála s otevřeným povrchovým lomem, který byl normálním přírodním procesem napuštěn spodní vodou. A zázrak jménem Čimické jezírko byl na světě! Nádherné místo, pro čundráky jako stvořené, navíc umocňuje prostorný kemp na plošince východně od jezírka. V dnešní době je tu však velký problém, protože po r. 1989 byl zkonfiskovaný majetek navrácen členu rodiny Klementů, původních majitelů. Jejich potomek Karel Klement dnes vlastní nejen samotné jezírko, ale i odhalenou, 60 m vysokou skálu nad ním a celou jižní stranu kopce Kočí Břeh, včetně dalších přilehlých pozemků. Pozor kamarádi, jedná se o soukromý majetek!



Když jsem se na jezírko po dlouhých letech znovu vypravil (v r. 2015) uložil jsem pak na Rajče album s fotkami z těchto míst. Za několik dní jsem dostal řadu vzpomínkových e-mailů od kamarádů, které jsem tím albem zřejmě potěšil. S jedním z nich, který se ohlíží do nedávné minulosti a který je nám normálním smrtelníkem prakticky neznámý vás na oplátku seznámím zase já. Psal mi Honza Tomas – brach ze Sušice, můj spolužák ze strojí průmyslovky v Plzni, který šerifoval sušické T.O. Zlatý

kraj. „Díky za vzpomínky, to je kraj, který znám. K Čimickému jezírku ti napíšu pár řádek. Na polní cestě, spojující obce Čimice a Čepice, stojí vedle zmiňovaného lomu velká budova. Patří majitelům lomu a firmě, která jej využívala pro těžbu vápenců – fa Karel Klement. Po válce a znárodnění v této budově bydlel pan Michal Bakulár. Já jsem s ním dělal ve vápence Velké Hydčice. Byl to takový bodrý chlapík. Narodil se v r 1921 někde na Volyni na Ukrajině. S válečnou vřavou se dostal až sem a tady zakotvil. Pracoval jako zámečník ve vápenkách rozestých po toku Otavy. Po zrušení malých provozů a vybudování vápenky v Hydčicích tam setrval až do penze. Při jednom setkání tehdejší BSP (Brigáda socialistické práce... ví ještě dnes někdo z mladých co to bylo? Pozn. red) trochu posilněn pitím se rozpovídal o svém mládí a o tom jak se sem dostal. Poutavě vyprávěl jak za války bojoval a

chrabře likvidoval nepřítele. Pak z něj ale vylezlo, že to bylo na straně německého Wehrmachtu, jehož se stal členem po obsazení své domoviny Němci. Poté upadl do zajetí Rudé armády a stal se členem české jednotky a s toutéž chrabrostí zase likvidoval své bývalé válečné kamarády. Pak se vojenským tažením dostal až na Čimické jezírko. Po navrácení této budovy původním majitelům se musel odstěhovat do nedalekých Čimic. Tady už si ale jako starý pán a důchodce nikdy nezvykl a brzy odešel za svou manželkou na onen svět.“

Druhé pokračování Čárova vyprávění, nazvané Bílý kaňon a Tábornické školy, naleznete v příštím čísle



SRPNOVÝ RÁNO

Tak mi to nakonec vyšlo. Pojedu na vandr s Inkou! Bude to sice jen na pár dní, ale budeme sami. To se mi zatím nikdy nepovedlo. Buď jsme se viděli někde na potlachu – a tam bylo okolo ní spousta, ale spousta úplně zbytečnějších lidí, anebo na chatě a tam zase oxidovali naši nebo její rodinná náčelnice.

Končí prázdniny, je posledních čtrnáct srpnovejch dní a sluníčko ještě pěkně žahá. Naši sice říkali, že tenhle celej rok a zvláště tohle léto jsou pěkně splašený, ale já mám jinší starosti. Když je klukovi sedmnáct líbí se mu holky a to tak, že silně a tak všechno okolo vidí jinak. Jo, a jedna z těch holek se mu líbí úplně nejvíc. A to je zrovna ta, co vo ní mluvím na začátku.

Rodinnej šerif sice hlásil něco vo tom, že v týhle době bysme měli rači zůstat doma, ale já byl sbalenej raz dva. Nejvíc přemejšlení mi dalo jestli si mám vzít holení nebo ne. Těch pár chlupů, co mi raší pod nosem a na bradě nestojí za řeč, ale vezu si s sebou squaw a to by měl bejt gentleman upravenej. Nakonec jsem si stejně nic nevzal. Jednak se holím cajkem rodinnýho šerifa a pak – všichni zálesáci jsou taky neholený a jak po nich ty Winnifred a další pistolnický krásky šílej.

Jak jsem jindy na nádru až na poslední chvíli, tak teď jsem tam oxidoval snad půl hodiny před vejpravkovou písknutím. Inka přišla tak akorát a byla vo moc krásnější, než jindy. Uzdu měla sice sbalenou tak nějak halabala, ale to nic, budu zářit při poučování. Vlasy jí přes léto sluníčkem ještě víc zesvětlaly a k tomu ty temně zelený oči... To se snad nedá vydržet. To je přímo třaskavá kombinace, jak říká náš rodinnej šerif. Jo, a vokolo těch očí má takovou mlhu nebo jiskření, jak v nějakým americkým filmu. Jééé... ona má na horním rtu takový zlatavý chmýříčko. Říkají pardi, že fousatý jsou děsně vášnivý.

Tak a teď mi klaplo v tý kouli co jí nosím na krku, že jsem korunovanej blb! Vzpomněl jsem si, tak asi rok zpátky, na Bretovo poučku. Bret je rodinnej šerif, takže fotřík. Vyjímečně jsme byli jednou na vandru spolu a jenom my dva. Jednu chvíli na mne kouk a povídá: „Hele, Plchu (tak mi říkaj doma), večer mi něco připomeň, jo?“ Vypadalo to jako nějaký kázání za školu nebo za něco „společensky naprosto neúnosnýho.“ Tak alespoň káže zase naše indiánská stařena, nebo-li brdská babička. Ale ono ne. Né, že bych se nějak nedostatečně učil, to teda né. Zatím mám ve třetáku jen jednu dvojku, „...ale to chování, to chování“ říká naše třídní. Ale o škole to nebylo. A ani

jsem to šerifičkovi nemusel večer připomínat. Jak jsme tak koukali do plamenů, začal sám od sebe.

„Hele, Plchu, koukal jsem, jak jsi odpoledna na nádraží svlíkal pohledem tu černou čičinu, co se tam motala?“ povídal s takovým lišáckým pohledem. Něco jsem mu na to zahuhlal, jako že né a vůbec co by. „Tak hele, Plšku, nešil mě, „ to von takhle říká, když na něj já nebo ségra stavíme chatrč. „To tě bude pár let držet. Mě to drží pořád a to je mi tak asi o čtrnáct dní víc než tobě.“ No jo, rodinný vtípálek. Brada mi spadla až na bradavky, jak on sám někdy říká. Všiml jsem si sice, že vobčas rentgenuje nějaký babice, ale to byly většinou starý barabizny - tedy alespoň pro mě.

Napůl se ke mně otočil a pokračoval v palbě: „Už jsi to s ňákou zkoušel?“ Zavrtěl jsem jen trochu hlavou. „To nic, to přijde, máš už nejvyšší čas,“ pokračoval volně. Co se do mě stařík strefuje, to teda nevím, ale on mě dorazil jak padlýho bývola. „Nerad byl byl takhle mladej dědkem, tak si něco kup, nejspíš už víš co. A na to tykadlo si to navleč. Ale před tím, né až potom!“

Tak na tohle všechno jsem si vzpomněl teď před nádražím. Já si to sice už párkrát koupil a použil, ale vždycky jsem u toho byl sám. Ted' jsem koukal na Inku a musel jsem si rychle přetáhnout žracák z boku na břicho, abych trapně netrčel. Sedíme ve vlaku a povídáme ovšem možným, jenomže já pořád přemejšlím jakej že jsem to pabl. Vo holení jsem přemejšlel pomalu půl dne a na tohle jsem zapomněl. A to v těch vosvicenejch příručkách na přežití píšou, že to má bejt nezbytná součást vybavení...



teda píšou tam, že je to dobrý na vodu. Tak v tomhle mě moje kápézetka nezachrání. Já sice naštudoval všechny knížky o sebeovládání, ale co mi to teď bude platný! Občas se ráno nemůžu odtrhnout od prostěradla. Studium knih doktora Plzáka je mi teď na pendrek.

Vystoupili jsme z vlaku a šli tím zlatavým srpnovým odpolednem přes les. „Hele, Inko, zajdem do vsi něco dokoupit,“ povídám a slova

mi nějak drhnou v krku. „Hm... a co vlastně nemáme?“ povídá a kouká na mě tak nějak zpytavě, „snad nechceš koupit ňákou flašku?“ A propichuje mne pohledem těch smaragdů. „Nééé, potřebuju něco na holení,“ blekotám. „No když chceš tak jo, ale mě se fousatý líběj,“ ničí mne dál.

Před krámkem jsme shodili usárny. Inka si na ně sedla, že se bude vyhřívát na sluníčku. „Tak jdi a něco mi kup,“ řekla a zavřela ty smaragdy pod víčka. Pod klenbou krámkou je přítmí a nějaká stará čarodějnice za pultem. Blekotám, že bych rád něco na holení. Ptá se mě co to má být a pak mi něco přistrkuje. Platím a jdu ke dveřím. Pak, s rukou na klíce se obracím a ta stará čarodějnice na mě potutelně civí. „Koupíte si ještě něco?“ ptá se a kouká jak Bábinskej v sukni. „Jo. Máte nějaký gumový věci?“ vylítlo ze mě. Babizna se usmívá od ucha k uchu a nemít ty plachty tak má ty zubiska kolem celý hlavy... „Vy určitě myslíte ochrany, že jó, já se podívám. To víte, tady to nikdo nekupuje.“ Chvilku se hrabe v šupletí a pak mi něco podává. „Budou stačit dvě krabičky? Já jich tu víc stejně nemám...“ Ježíš, ta je blbá! Jak to mám vědět? Přál bych si bejt někde úplně jinde. Znova platím a ona mi dává ještě něco. „Tu čokoládu máte ode mě pro tu slečnu venku. To už se potutelně neusmívá a úplně vážně povídá: „Děti. Neměli byste v týhle blbě době bejt doma?“

Vystřelil jsem ven. Inka otvírá oči, usmívá se a říká: „Tam uvnitř musí bejt hrozný horko, vid'? Vždyť z tebe úplně kape.“ To snad není možný. Ty ženský se snad nějak domluvily. A až v lese se mi srdce vrací mezi kalhoty a krk, teda ta, co má bejt. A i ta košile na zádech zatím uschla. Na fleku pak rozdělávám oheň a dávám ohřát vodu.

Najednou Inka vyprskla šťouchla do mě a povídá: „Ahoj, Záhori.“ Mám temno a nejsem na příjmu. „Ty jseš myšlenkama někde jinde, vid’? Já jen, že bysme si mohli udělat lože skoro manželské a ne Záhoro. “ Kdyby tak věděla, že myšlenkama jsem v ní a to tak, že úplně. Jo, a vůbec ne myšlenkama. Steleme si a já přemejšlím kam si tu krabičku schovám, aby byla při ruce.

„Jó, cos to vlastně všechno kupoval v tom krámku? Byl jsi tam celou věčnost. A naco jsi chtěl to holení? Asi na mě, vid’? Ty sis určitě všim, že mám kníra a ted’ se bojíš, že tě budu při líbání škrábat, vid’?“ vyprskla smíchy a stejně neměla pravdu. Neškrábala. A najednou stála přede mnou úplně nahá a já se nemoh vymotat z kanad. Vony jsou v nich snad pětimetrový tkaničky! Měl jsem v hlavě děsnej kolotoč, ale tu krabičku jsem nakonec přece jen našmátral.

Inku jsem potom zabalil do spacáku a chvíli jsme si povídali. Najednou mně pohládila po tváři a povídá: „Víš, já jsem tohle tak nějak tušila. Když mě mamka vypravovala a ptala se s kým jedu, tak se divně culila. A taky říkala, že jestli jsi po tátovi, tak to bude dobrý.“ Zvedla hlavu a úplně vážně na mě pověsila ty své smaragdy...“ Ty... myslíš Plšku, měli spolu něco? Myslím dřív. Ted’ už jsou na tyhle věci starý.“

Potom usnula a já u ní seděl až do rána a byl celej zkroucenej, jak jsem se bál pohnout. Z dálky bylo slyšet takový divný hučení a já jsem si myslel, že je to z mý kebule. Ráno jsme se myli v zátoce a byla moc krásná. A to hučení už jsme slyšeli oba dva.



Došli jsme do vesnice a před krámkem stáli všichni, co v tý vsi bydleli. Najednou se skrz ně zevnitř prodrala ta včerejší čarodějnice a hnala se k nám.

„To jsou oni, jak jsem vám říkala,“ otočila se k ostatním „já o ně měla takovej hroznej strach!“ Stáli jsme s Inkou vedle sebe, drželi se za ruce a vůbec nic jsme nechápali.

Bylo ráno, sluníčko nesvítilo, bylo pošmourno... Středa dvacátého prvního srpna devatenáct set šedesát osm. A my jsme, po té

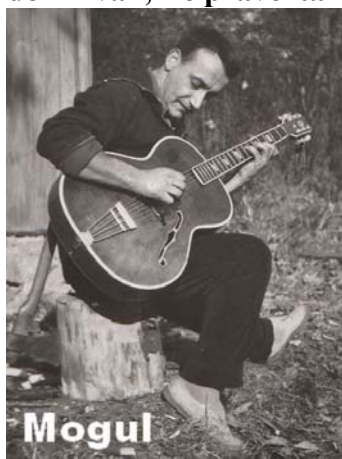
čarodějně noci plné hvězd, najednou nevěděli čí jsme. A zakrátko se ukázalo, že se z nás stali, tak nějak blbě, dospělí....

Kajk T.O.Z.L.

KAŇONE VÁPENNEJ, JSEM DO TĚ ZBLÁZNĚNEJ... část 3.

V minulém čísle jsme vody Rančáckýho potoka opustili s tím, že si příště prozradíme něco o velkém potlachu v rokli za Mexikem v šedesátém roce. Ted’ přišla ta chvíle se do toho léta vrátit. Nechyběl tu samozřejmě Cody Bill a jeho zástupce Franta Pesa Kepfl a

pochopitelně nescházeli ani kluci z mladý Šlechty jihu, Kajmanovo Šťastný pětky, ale vlastně ani mnozí další (dnes už legendy), tehdy ovšem ještě šířící slávu trampský písničky pomocí šesti strun. Hlavním potlachovým trumfem byl – i když kladeňák, stejně ale nezapomenutelná postava jihočeský trampský historie – Zdena Urquell Rott, kterej oblažoval kytarovou virtuositou v tehdejší trampský moderně i v rašící bratrský sestavě kluků Ryvolů. Tehdy mu tu docela obstojně sekundovali i Zdena Mogul Valut a Marta Hrkalová, kteří už tehdy byli velkou posilou českobudějovickýho trampskýho souboru Smolaři. Přesto dál jezdili k potlachovým ohňům, protože se oprávněně domnívali, že právě tam je ta správná trampská hudební škola. V každým případě se

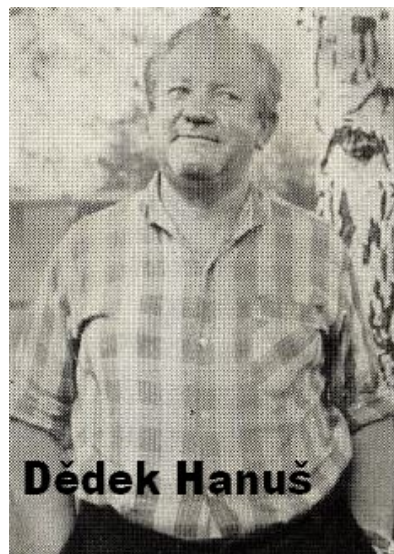


Mogul

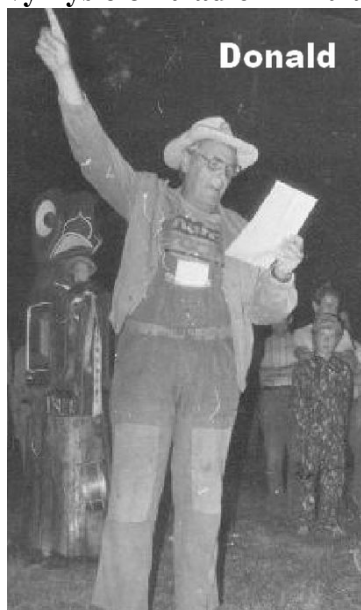
tak dostávali k novejm písním, který tehdy ještě byly pro veřejný vystupování tabu. Zmíněnej potlach za Mexicem byl ale taky svědkem jednoho z posledních vystoupení parádního hraní týhle sestavy. Roťák si to v lednu zamířil do nebeskejch bran, když podlehnul zákeřný ráně nožem opilýho cikána. Jeho písně však zůstaly jako poklad, co dodnes oživuje hlasivky nejen pamětníků, ale i mladejch trampů.

V r. 1961 byla na konci jara doslova jako přes noc postavená Chata Děsu nebo taky „Děsárna,“ čímž Rančák v pravej čas dostal posily mladejch kluků z Boršova a Poříčí. Sestava mexikánů totiž na podzim 1960 odchodem na vojnu prořídla a zdejší hukot nemohla zbejvající trojka –

Borek Petrovič (mimochodem taky často vídanej dobře zasunutej do kajaku), Jirka Biřka Kadlec a jeho Lída pochopitelně nahradit i když sem často zavítal i další legendární kytarista Míla Dědek Hanuš. Dokončená chata a příliv Děsáků tak znamenaly velký oživení. Spojení týhle party, Mexikánů a Ďaurovo Šlechty znamenalo pro Rančák další báječný časy. Mládí vymyslelo i tradici Mikulášskejch zábav, která pak trvala hodně dlouho.



Dědek Hanuš



Donald

Centrální figuroj týhle tradice byl nepřekonatelněj osadní šaman, srandista a tlučhuba Karel Donald Petrášek. V r. 1964 už na Rančák jezdil i vodák a kytarista Roman Šebek, který časem vytvořil velice sympatický duo s Jirkou Bambusem Svobodou, i když ten měl svý začátky v Údolí sporů a na Rančák ho přivála srdeční záležitost v podobě Mirky Tomáškovj. A na konci 60. let převzalo pomyslnou štafetu další uskupení – Vápenný kaňon. No jo, je hezký na to vzpomínat, ale lepší

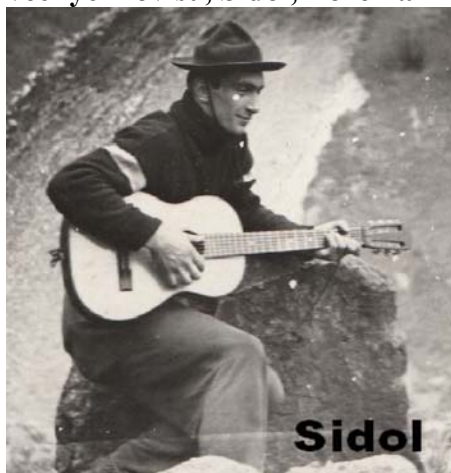
bejt přímo u toho...

V r. 1964 byly v Budějicích založenj osady Tuláci Šumavy, Tuláci ohně, Zlatý camp, Černá lilie... a taky dívčí osady



Roman Šebek

Darebačky a Atlanta a ti všichni sem rádi jezdili. Tehdy se to ale taky hodně ženilo a docházelo k četným změnám ve vlastnictví. Nejvíce pak na Mexicu, kde např. Pardál využíval stále více rodičovskou Nibowaku, než v šedesátém osmém prásnul do bot, stejně jako Ďaurovo mladší brácha Mirek. Ten odešel do Austrálie, zatímco Pardál do Jižní Afriky a se svojí ženou kakaový pleti byl v Pretorii moc a moc spokojenej, než se k moci dostali Mandelovo hoši. Když po letech se svýma děčkama zavítal na Rančák, bylo z toho pozdvižení... jen těm prckům byla prej furt děsná zima. Dalšími odpadlíky z Mexica byli Placer a Franta Novák, Kadlecovi si pořídili chalupu, Karlíček odešel do věčných lovišť, Sidol, Borek a Plíšek si za Mariánou



začali stavět vlastní a po vyplacení podílů zůstalo Mexico Pepiku Špacírkovi Procházkovi, kterej ho pak pronajímal – např. i Jirkovi Sládkovi Bakovi, aby mu ho aspoň větral. Od r. 92 sídlí na Mexicu Jarda Banjác Rožen, jeden ze spoluzakladatelů Děsáků. Vlastní Děsárna je už taky přestavěná a jejím majitel se stal Petr Jiříček

V druhý polovině 60. let si v údolí postavili chaty taky Franta Koubis Kouba, Jirka Mentlík, Karel Plíšek Prášek s bráchou Frantou a taky Bohouš Maršálek – ti všichni nosili na rukávu domovinu Vápeňáku.

Na Šnábkově kopci si postavil chatu i Jirka Flek Lehečka, kterej taky dobře hraje na kytaru, ale nosí domovenku svý bývalý osady Delfini, stejně jako jeho žena Jana, co vyrůstala v Údolí sporů. Když spustí, zní to perfektně a je vidět, že hrají pro radost a nesní o pódíích. A na Rančáku se zpívá pořád, protože muzikanti tady vždycky byli, jsou a budou obdivovaný a hýčkaný. Vyznavači trampský písničky se sem sjíždí ze všech stran, i z míst značně vzdálených i když už to dávno není to, co bývalo. Jen vzpomeňte třeba hudebních dřičů z osad Rowers, Příboj, Zoufalka... což jsou



zrovna jedni z těch, jejichž hraní a zpěv dokáže strhnout i ty nejzapřísažlejší kakabusy. Vznikla nádherná hudební tradice jarních Jard'ákovin (a nejen jich) a snad i proto starej vojenskej stan sehnanej Jirkou Hvízdošem Soukalem, v němž se u kamínek odehrávaly mnohé osadní silvestry a oslavy, vystřídala

opodál volejbalovýho hřiště bytelnější zastřešená stavba, kam se na hudební orgie vmáčkne třeba stovka kamarádů.

Z tý další, mladší garnitury napomáhající na Rančáku udržet trampský tradice to byli Zdeněk Neumann, Jirka Kľofan Maule, Pepík Burzon Buřič a taky Lád'a Guvernér Čpergl, pečují posléze taky o chatu starýho



Texasu. Velkou peckou ale taky byla nečekaná Ďaurova smrt v r. 1987, zrovna při přípravách slavnostního ohně k nedožitým Codyho osmdesátinám. Škoda by byla taky nezmínit se o chatě Krakatoa postavené hned nad Myšárnou v r. 1943, kterou později vlastnil Pazourovo synovec Donald Petrášek. Ono to vlastně bylo tak, že jedna polovina kdysi patřila Neužilovejm prarodičům, druhá pak manželům Petráškovým, protože starýho Petráška si vzala Pazourova sestra Terka. Rodiny Neužilů, Petrášků a vlastně i Buřičů, tak na Rančáku vytvářejí velice silnej příbuzenskej klan a to klan, kterej se vždycky projevoval tahounsky a do historie trampskýho života se zapsal zlatým písmem.



Velkou lahůdkou se pro Rančácký stal i výše zmiňovanej potlach ke Codyho 80. Kromě Mikfeláků z Brna, Samby, Moniky a Lízy z Plzně (kterej už tu taky měl dobře vysezenej důlek), dorazili trampové z dalších 70 osad a uskupení. Listování osadní kronice mi napoví, že kromě Vápeňáků a příslušníků z Údolí sporů tu byli kamarádi



z Údolí mlh, Aljašky, Idaho, Sante Fe, nechyběli samozřejmě Myšáci, Ocbary club, Dawson, Trojka, Údolí měsíčního jasu, Měsíční svit, Šťastná hvězda, Querido, Maraňon, Maroko, Sokolí hnízdo, Údolí kamarádů, Smolaři, Yukon, Hvězda Šumavy, Kluci od Bejčí skály (pozdější

Tuláci jihu), Osada věrných hochů, Zlatá kotva, Hvězda jihu, Modrý blesk, Panther, Zlatá podkova, Blanice, Delfíni, Račí potok, Wood crouse, Satan, Zelené údolí, Zlatý déšť a Trosečnice... Z Prahy dorazili Koukalovci ze Zeleného kruhu, Senior club, Utah, Tramp club, Tampico, Zlaté



údolí, Iroques, Vážná známost, Hledači, Club Údolí ticha, Zlatý klíč, Gold Luck i Old pardi. Z jiných míst republiky bych mohl jmenovat třeba Modrou želvu z Humpolce, z Plzně pak Bílého racka, osadu Západ, Blue river, Tarpan, Bílého buvola a Kamaráda, mezi dalšími bylo Sacramento z Chrudimi, Pátej den z „Pejru“ i osada Hejkalů, pak Měsíc z Týna, chrudimská Chrpa, Hi-Ha-Ho a Javor ze Sušice, Pekláci ze Semtína, stejně tak jako táborští Jižani, strakonické Soví údolí, Samotáři ze Starého Kolína, osada Ztracená z Pardubic, Kamarád Jožky Slavíka z Chocně, Rowery z Brna už jsem jmenoval..... Kromě těchto



trempířů, pochopitelně disponujícími mnoha nástroji, tu zahráli budějovičtí Roháči, Nezmaři a Náhoda, dále Paběrky, Tornádo, Skipi z Krumlova. A přestože už mi paměť začala vynechávat, přece jen z ní ještě vyloví budějický Bramblouše, Bárku, Blanici a pochopitelně Kiviho Bočka a Chicklese a rovněž Maťáky z Utahu, Bohouše z Hrubý Vrbky na Moravě... no, bylo to tehdy velké. A zaplat' Pajda, že je ještě pořád spousta takových lidiček co se dovedou sejít a pro který je stisk

kamarádky a vůně táboráku pořád víc, než tučnej přírůstek na osobním kontě. A to vlastně platí dodnes.

Volně zpracováno podle vyprávění Karla Jakeše Kajmana v trampském pořadu Řeka



STROPNICKÁ NOSTALGIE



míst s kamarádkou vydaly začátkem července na menší obhlídku po letech. Z rozcestí u Pašínovic jsme sešly dolů do chatového městečka a zastavily se u kamarádky Máří na příjemné popovídání, ke kterému nechybělo ani skvělé občerstvení. A Mářa se dokonce s námi vypravila podél

Jednou z často navštěvovaných trampských lokalit šedesátých let byla říčka Stropnice (hlavně u Dolní Stropnice), podél které stály staré dřevěné chaty. A tak jsme se do těchto



A Mářa se dokonce s námi vypravila podél

řeky na Stropnici. Zřejmě takový nápad už dlouho nikdo nedostal, anebo jsme šly špatnou cestičkou, ale byla to chvílemi cesta džunglí. Místy stezka zcela mizela a místy byla zcela neschůdná. Nicméně jsme nakonec dorazily pod bývalý pionýrský tábor na Sokolí hnízdo, kde zrovna probíhaly oslavy padesátých narozenin jednoho z osadníků. Mezi gratulanty seděla celá řada známých kamarádů, ale my se do bujarého slavení nezapojily a pokračovaly dál. Občas jsme se někde zastavily, prohodily pár slov se známými chataři, dohadovaly se která chata dříve komu patřila, připomněly jsme si celou řadu těch, kteří už nikdy na svou chatu nepřijedou. Zaznamenávaly jsme četné změny a místy se nestačily divit. Nostalgicky jsme vzpomínaly na staré Údolí kamarádů a Šťastnou hvězdu, na pravidelná Kočkování, na zpěvavé večery na osadních boudách či v



místní hospůdce ve vsi, na veselé noclehování v chajdách svých kamarádů. Ani zmíněnou hospůdku jsme při svém červencovém tažení nevynechaly – sál i



výčep byly prázdné, na zahrádce před hospůdkou sedělo jen pár místních... Připadaly jsme si tak nějak ztracené, trochu nám bylo smutno, ale naštěstí se tu zastavili dva staří dobří kamarádi a tak jsme si ještě trochu zavzpomínaly a nechaly vklouznout do přibývajícího stmívání pořádnou porci nostalgie – bez té to prostě při návratech na stará místa nejde....

Hanka



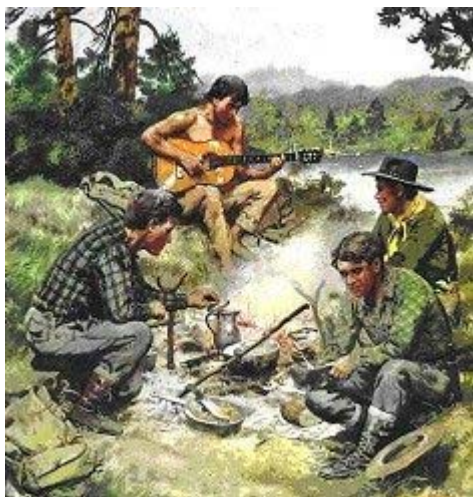
TRAMPING NA ŠUMAVĚ A V POŠUMAVÍ

Šumava a její malebná podhůří musely trampy lákat od počátku, ale podmínky pro trampování tam byly složitější než v centrálních oblastech země kolem velkých řek. Ne že by pro ně drsnější a odlehlejší příroda u zemské hranice byla nějakou překážkou, ale ve vyšších partiích Šumavy žilo hlavně (až do r. 1946) převážně německé obyvatelstvo a mezi tím se český tramping velké oblibě netěšil. Zajížděli sem většinou trampové odjinud a to spíše na vandry a potulky, než do pevných osad.

Po vysídlení Němců a nástupu komunistů se tu podmínky pro trampování ještě zhoršily. Šumavská hranice s Německem a Rakouskem se neprodyšně uzavřela,



široký pás pohraničního území se stal obtížně přístupným a podivná individua potulných trampů byla zvláště podezřelá. Přesto již v 50. letech vznikaly první poválečné tramské osady, často z iniciativy přistěhovalých českobudějovických trampů, ale to spíš na šumavských okrajích. Tak již v r. 54 založil ve Větrní svou první osadu Milan Soukup – později jako Chickles přední osobnost jihočeského a šumavského trampingu. Bylo mu tehdy pouhých 13 let (podobně jako Mikimu při zakládání Zlatého



klíče). Po dostavbě Lipna se trampové přesunuli k tomuto nově vzniklému jihočeskému moři a vyrostly tam první tramské chaty a osady: Ahoj, Mexiko, Žízňivá strž nebo L4 – Lipenská čtyřka s již zmiňovaným Chicklesem. V polovině 60. let splynula L4 s osadou Hvězda Šumavy, jejíž se stal šerifem.



V tomto prostředí vznikla kolem 60. let také tramsko – westernová kapela Chicleros. Od r. 1961 se na Blanickém mlýně na Vosí řece, v krásné krajině mezi Prachaticemi a Volary scházela parta jihočeských trempů a z jejich společenství vznikla i T.O. Blanice, dnes známá též z tramských hudebních pódii. Na Blanickém mlýně měla svou základnu a na jejich sešlosti ráda přicházela celá řada známých osobností, např. herec Rudolf Hrušínský, který chodil v okolí na ryby. Později Blaničtí svou původní základnu opustili a pořádali putovní tábory různě po Šumavě. Z dnešních známých jihočeských trampů mezi ně od začátku patřil Rost'a Černý, tramp a muzikant, který se svou squaw Helenkou tvoří výborné hudební Duo Blanice.

Z nepřehledných pošumavských tramských osad, které vznikaly od 60. let minulého století lze jmenovat např. ještě T.O. Starých krokodýlů ve Smědči, Poustrevníky a Klášter v Netolicích, žichovickou Otavskou perlu, vimperské Tuláky Šumavské neorganizované indiány ve Volarech...ale vlastně i další a další.

Jožin



ZNÁTE MÍSTO ČESKO – SLOVENSKÉHO POTLACHU 2019 ?

VE HŘE JE ČEBÍZ... okr. BRNO VENKOV



RYCHLÁ ZDRAVOTNICKÁ...



Profesionálové každým coulem, víte, že jste ve správných rukou

...Zasahuje na XI. Výročním ohni v Údolí žab v Pavlovicích u Vlašimi



Skvěle zdokumentoval Salašnickej kamarád Rejpal Díky!



V NOUZI POZNÁŠ PŘÁTELE!

+++++

+++++

LOUČENÍ S KAMARÁDEM

SS Mírou Dominem jsme se naposledy rozloučili ve druhém srpnovém dni na českobudějovickém hřbitově sv. Otýlie. Míra, kterému nebyla de facto přičtena žádná trvalá přezdívka, patřil generačně i jako člen do známé Chicklesovy osady Hvězda Šumavy. Na pravidelných měsíčních slezinách příjemně komorního rázu téměř nikdy nechyběl a vždycky si rád zavzpomínal na společné zážitky, na písničky, na kamarády, kteří postupně odcházejí na druhý břeh. Když dvakrát za sebou zůstalo jeho místo na těchto setkáních v malé předměstské hospůdce prázdné, bylo nám jasné, že je zle. Ovšem tak rychlý konec nikdo nečekal a zpráva o jeho smrti nás naprosto zaskočila. Zemřel 25. července ve věku 76 let. Na Mírově pohřbu zazněla pak mimo jiné na rozloučenou i Chicklesova písnička *Dívčácký starý kempy*, která patřila k Mírovým

oblíbeným, protože vlastně byla součástí jeho života. Také srpnová slezina byla věnována vesměs vzpomínkám na jeho osobu, na jeho vytrvalé kamarádké vazby a na společně prožité chvíle.

(h)



PÍSNÍČKA NA ZÁŘÍ

Končí weekend

Hudba Rolf — Vladimír Staněk

Allegro moderato

The musical score is written in 4/4 time and consists of six staves. The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The melody is simple and rhythmic. The second staff continues the melody and includes the first line of lyrics. The third staff includes the second line of lyrics and a repeat sign. The fourth staff includes the third line of lyrics and a key signature change to one flat. The fifth staff includes the fourth line of lyrics and a key signature change to two flats. The sixth staff concludes the piece with a final chord and a key signature change back to one flat.

Když končí wee-kend, slun-ce spí, kytara má ti od-po-
Poslední akord v uších zní to je ta pí-seň po-sled-
ví proč po-ma-lu jdu z ná-dra-ži, na no-hou dá-lek zá-va-
ní co ve vla-ku hrál ka-ma-rád, ta pí-seň pú-jde se mnou
ží. Ref.: Vždyť ka-ma-rá-di spo-lu si zpí-va-jí dál
spát.
a mě to svá-dí, a-bych až do rá-na hrál.
Pís-nič-ku plá-ní vě-tr-nejch, mo-dra-vejch le-sů vzdá-le-nejch,
do tí-cha no-cí za-zní-vá, tak-hle náš wee-kend kon-čí-vá.

POZOR NA DOZOR... VELKÉHO BRATRA

<http://www.pribram.cz/clanek/drony-odhalily-taboriste-v-chranene-oblasti/10949/>

<https://www.trampsky-magazin.cz/blog/trampove-bacha-drony-utoci-774.html>

DVAKRÁT 13, JEDNOU 70



věnovaného vzpomínce na předčasně odešlé kamarády Kuldu a Bigina, jednak tento zpěvavý víkend začal v pátek 13. července. A ta sedmdesátka? Ta patřila výhradně



zpěvačce a kytaristce řekl?

Zhruba šest desítek kamarádů z různých míst republiky se zde během víkendu vystříдалo v rolích gratulantů s dárky vtípnými, klasickými i výjimečnými a nezřídka i velice chutnými. Oba víkendové večery a noci proběhly ve znamení písničky a



Dvě třináctky a sedmdesátka tentokrát figurovaly v letošním tradičním KULBIGu, konaném jako obvykle začátkem léta na Marcelloně. Jednak se jednalo již o 13. ročník tohoto muzikantského setkání,



k hostitelce Marcellině, která v tyto dny oslavovala své sedmdesáté narozeniny. Kdo by to téhle temperamentní a živelné



nesporně se v paměti přítomných uchovají jako jedinečný hudební zážitek. A pro Marcellinu, která společně s Ivetou a Čombem přispěla velkým dílem do téhle mísy plné not, to byla jistě ta nejlepší nadílka, jakou si mohla přát. Škoda jen, že zrovna ty víkendové dny bývají tak krátké...

Hanka

Foto Rudla

BÍLÝ PEDRO VE VZPOMÍNCE...



V pondělí 23. července přestalo bít zelené srdce Bílého Pedra (Miroslava Štvána), pražského trampa a muzikanta, mimo jiné také někdejšího šerifa Tramp Clubu Praha. Bylo mu 84 let.

Zpráva o smrti Bílého Pedra mne zastihla na dovolené mimo republiku. Ale nějak jsem těm slovům nemohla uvěřit, jako kdyby ještě někde existovala jiná možnost, jiné vysvětlení. Nemohla jsem sama sebe přesvědčit o tom, že tenhle věčný elegán a tramp svou celoživotní vírou už není mezi námi.. Navzdory roků, které přibývají každému stejně, jsem měla vždycky

pocit, že tahle pravda se Bílého Bedra netýká.

Znala jsem ho víc než půlku století a i když jsem ho tak často nevidala, jako třeba jihočeské Duo Blanice, měla jsem při každém dalším setkání dojem, že Bedro se prostě nemění. On byl prostě vždycky svůj... Vzpomínám si, jak jsme jako mladé holky měly legraci z toho, že neustále nosil v zadní kapse kalhot hřeben, a to někdy jen pro ozdobu. Byl pověstný tím, jak velice dbal na své oblečení a vzhled. A musím přiznat, že si jeho okolí na to zvyklo jako na nedílnou a docela příjemnou samozřejmost jeho osobnosti. Měl vždycky v zásobě řadu historek z trampského i civilního prostředí, ne vždycky úplně uvěřitelných, ale byl přirozeným bavičem a co víc – měl dobrou paměť.



Myslela jsem si, že si mne jako mladičkou trampku nemůže pamatovat, jen jsme se prakticky okolo sebe na vandrech mihli, a byla jsem velice překvapená, když mne po létech přesvědčil o opaku. Dokonce měl v kronice založeno pár mých starších básniček. Jako relikvii uchovávám útlý štůsek vánočních a jiných pohlednic s jeho podpisem, kterým zůstával věrný i ve věku počítačů... Škoda jen, že jsem si neschovala obal od čokolády, kterou mi

Pedro koupil před pár roky u Taterů, abych si prý osladila život. A pravdou je, že v onu chvíli se to jeho přání skutečně naplnilo.

Bohužel, ubývá těch rytířů starých vzpomínek a zvyků a kruh se zužuje. Ale díky počítačům se kamarádi a přátelé po celém světě během několika hodin dozvěděli, že Bílý Pedro se vydal na svůj poslední vandr bez návratu... A dneska už jistě sedí u nebeského ohníčku v té nejlepší trampské společnosti...

Hanka

Fotky poskytl Zuzana Reinischová



KOVBOJSKÉ HRY NA CHARA RANCHI

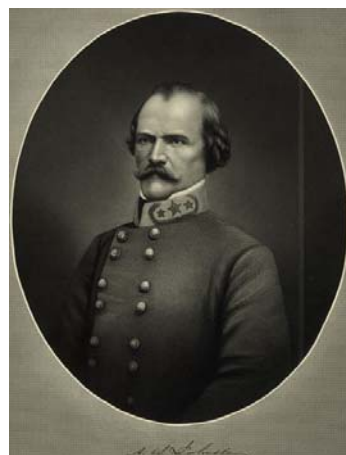


FOTKY OD SHEFFA Z KLATOVSKÝCH WESTMENŮ



GENERÁLOVÉ V ŠEDÉM

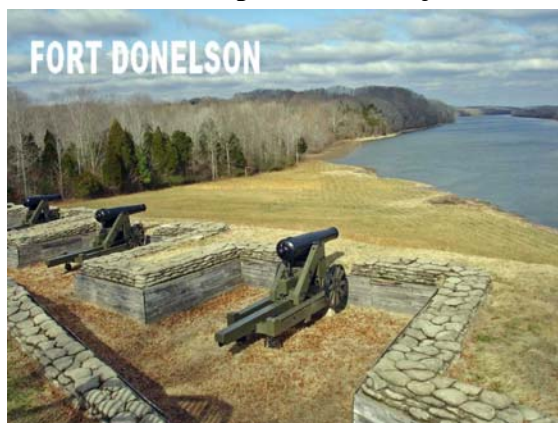
Občanská válka v USA byla nepochybně jedním z nejdůležitějších konfliktů 19. století, který ve svých důsledcích přetvořil zaostávající Spojené státy ve světovou velmoc. Dodnes tato doba rezonuje tamní společností. Přitahuje pozornost laiků i odborníků už jen tím, že v ní zahynulo nejvíce Američanů (udává se, že na 600 000), což bylo důsledkem nejkrvavějších bojů jichž se USA vůbec kdy zúčastnily. Dnes se tato epocha stala i určitým druhem folkloru, při němž se např. rekonstruuji jednotlivé bitvy nebo celá tažení. V urputných bojích severu proti jihu utrpěly krvavé ztráty obě strany. My, díky našemu koníčku – jež evokuje už sám název periodika Jižan – budeme opět v následujících seriích článků věnovat více pozornosti tak trochu opomíjeným generálům Konfederace zahynuvším na bojišti. A nejen jim. I ti co přežili jsou zajímavými historickými postavami hodnými naší pozornosti. Už několikrát jsme napsali, že mezi nimi byli jednak talentovaní vojevůdci, stejně jako beznadějní fušeři... ale konec konců tomu tak bylo i u federálů. Nicméně, svůj život na oltář jihu položilo hned 73 důstojníků v generálských hodnostech a tak si zkusme připomenout jak žili, jak bojovali i jak umírali synové Dixie. Byli to muži, kteří jen neloupali buráky, ale aktivně se podíleli na psaní historie, jejíž chod se pokoušeli ovlivnit. Jedním z nich byl i



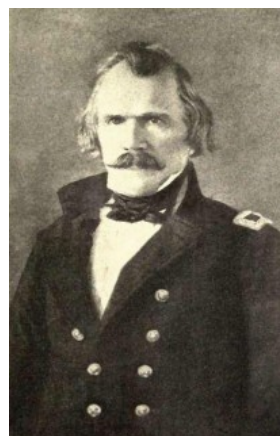
ALBERT SYDNEY JOHNSON

... shodou okolností velitel armády a hodnostně i funkčně nejvyšší velitel Konfederace padlý na bojišti. Mnozí si jej často pletou s generálmajorem Josephem E. Johnsonem, velitelem armád v údolí Sheandoah a později i severní Virginie, ale to je jen shoda jmen. Ten ostatně válku přežil a zemřel až 21.3. 1891. Časem mu třeba také věnujeme vlastní pojednání, ještě však nepřišla jeho chvíle.

A.S. Johnson se narodil 2.2. 1803 ve Washingtonu v Kentucky a čekala jej pestrá kariéra. Ve West Pointu graduoval jako 41 ze svého ročníku a po udělení nejnižší důstojnické hodnosti second

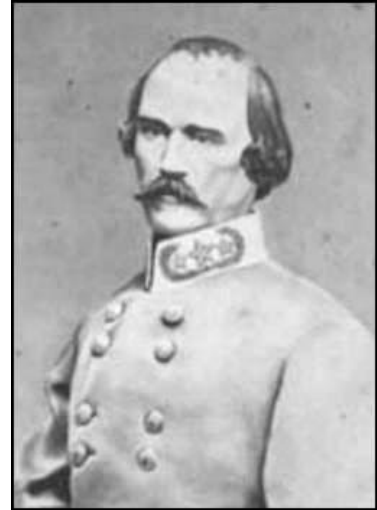


lieutnanta nastoupil službu u 2. pěšího pluku. V r. 1829 se oženil s Henriettou Prestonovou, sestrou pozdějšího politika a rovněž konfедераčního generála Williama Prestona. Johnsonovu účast pak můžeme vysledovat snad ve všech válečných kampaních té doby. V r. 1832 bojuje proti vzbouřenému náčelníkovi Sauků Black Hawkovi (Mahkate Wi – Meši – Ke – Hke Hkwa), ve válce v Mexicu jakožto veterán z Texasu pod Zachary Taylorem (poté



12. prezidentem USA) je už plukovníkem 1. Dobrovolnického regimentu texaských střelců. Po skončení války se v r. 1855 ujímá velení 2. jízdního pluku a následuje tažení proti vzbouřeným Mormonům v Utahu, probíhající v letech 1857 – 58.

A to už se blíží onen historický přelomový rok 1861, dělicí tehdejší Unii na dvě části – sever a jih. Rodák z Kentucky, státu stále lavírujícímu na obě strany, Johnson, se stává velitelem západní fronty Konfederace v Kentucky a je zodpovědný za udržení obranné linie od Mississippi až k Apalačským horám, což je ohromný flák země. Není tedy divu, že ji se silami, které měl k dispozici neudržel a byl poražen v bitvě u Mill Springs v lednu 1862. Grant jej pak navíc 6. února donutil ustoupit z pevnosti Fort Henry a o deset dní později z Fort Donelsonu. Není divu, že když pak Johnson soustředil své síly v Corintu v Mississippi, bažil po odplatě a když se mu začátkem dubna podařilo u Shilohu překvapit severany generála, který jej vytlačil z Kentucky a zde navíc své jednotky špatně rozmístil, chtěl toho využít k vyrovnání účtů. Zaútočil a byla z toho do té doby nekrvavější řež, s desítkami tisíc obětí na obou stranách. Unionisty se mu podařilo úplně zaskočit a jen díky tomu, že na bojiště včas dorazilo dalších 40 000 mužů Ohijské armády gen. Buella, nebyla katastrofa ještě větší. Přesto se jižany podařilo vytlačit až na druhý den...



Shilohské bojiště se nakonec stalo osudným i pro samotného Johnsona. Když jel při útoku na Yankejské pozice před svými vojáky, byl zasažen do pravé nohy. Spekuluje se, že měl od předchozího zranění onu část nohy necitlivou a tak tuto ránu nepokládal za vážnou, utajil ji i před vlastním štábem a svou velitelskou pozici neopustil. Bohužel kulka, kterou snad vystřelil některý z jeho vlastních vojáků, zasáhla tepnu a záhy měl plnou botu krve. Teprve když jeho pobočníci zjistili, že omdlévá, sundali ho z koně, ale pomoc přišla už pozdě. Generál vykrvácel přímo na bojišti a paradoxem bylo, že měl přítom v kapse škrtidlo, které mu snad mohlo zachránit život.

Po jeho smrti se ujal velení gen. Beauregard, který nakonec po několika dalších neúspěšných útocích proti přesile své vojáky stáhl do bezpečí. Kratí ústupu se ujal plukovník Forrest, který svou agresivní taktikou donutil severany k návratu a jižané se zatím mohli přeskupit v bezpečném Corintu a poté pak bez dalších ztrát ustoupit k Ohijské železnici. Mrtvé tělo A.S. Johnsona bylo odneseno z bojiště, pohřbeno v New Orleansu a později přeneseno do Austinu v Texasu, kde spočívá dodnes. Otázkou zůstává zda nebude tento hrob zhanoben, jako už se stalo mnohým pomníkům z oné doby...

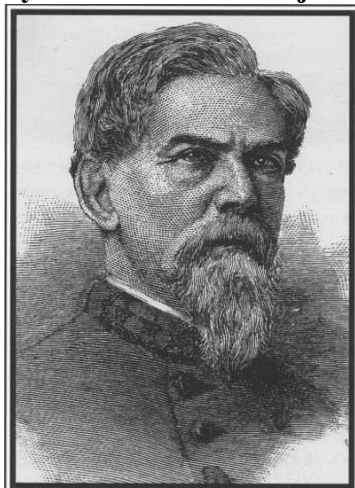
WILLIAM JOSEPH HARDEE



Jednou z méně známých a ne tolik glorifikovaných osobností – snad i proto, že nebojoval přímo v armádě severní Virginie pod generálem Lee, či proto, že válku přežil – byl generálporučík William Joseph Hardee.

Narodil se 12.10. 1815 na plantáži Rural Felicity v Camden County ve Virginii a jeho životní dráha vyla už předem naplánována, jako mnohému z jiných synů bohatých jižanských rodin. Byl vyslán na studia do vojenské akademie ve West Pointu, kde graduoval v r. 1838 jako 26 z 45 frekventantů jeho ročníku, což mu jako každému absolventu zajistilo

hodnost second lieutenanta, v níž nastoupil k 2. jezdeckému pluku americké armády. O rok později byl jmenován poručíkem a v r. 1840 jej armáda vyslala do Francie, aby studoval vojenskou taktiku. Než po svém návratu dosáhl v r. 1844 hodnost kapitána, stačil si zabojoval ve válce se Seminoly, která probíhala v letech 1835 – 42 a v níž byl zraněn. Po vypuknutí válečného konfliktu mezi Spojenými státy a Mexicem sloužil pod velením gen. Zacharyho Taylora (viz Johnson) a jeho vojenská kariéra rychle pokračovala. Zúčastnil se bitev u Medelinu, Santa Cruz i u Sv. Augustinu, což ho vyneslo do ranku majora a posléze i na podplukovníký post. Tuto hodnost si uchoval i



po podepsání mírové smlouvy 25.4. 1846, po níž mj. Mexico přišlo i o Texas, kde pak on sám po nějakou dobu jezdil po boku slavných Texas rangers. V r. 1853 se vrátil do West Pointu, tentokrát ovšem jako učitel taktiky. Jeho zkušenosti z války a samozřejmě i evropských studií ho přímo předurčovaly k sepsání slavné učebnice o vojenské taktice Rifle and Light Infantry tactics, kterýžto manuál i v pozdější občanské válce využívaly k výcviku svých mužů jak konfederovaní, tak federálové. V r. 1855 se stal sekretářem tehdejšího ministra války Jeffersona Davise, pozdějšího prvního a zároveň posledního secesionistického prezidenta.

Pod hlavičkou svého úřadu Hardee navrhl (a později vojenská komise v čele s A.P. Hillem schválila) známý typ vojenského klobouku, který byl posléze zván jeho jménem, byť sám Hardee v komisi nezasedal, neboť v té době sloužil zároveň jako velitel 2. kavalerie.

Tuto charakteristickou pokrývku hlavy, oficiálně klobouk vz. 58, můžete dodnes spatřit na hlavách soch vojáků na pomnicích upomínajících na válečnou vřavu mezi severem a jihem. Snad nejvíce používaný byl u tzv. „Železné brigády“, jejíž vojáci byli přezdíváni Black Hats Boys. Ostatní jej neměli za příliš praktický (zejména za horka) a přes svou atraktivitu velké obliby nedosáhl.



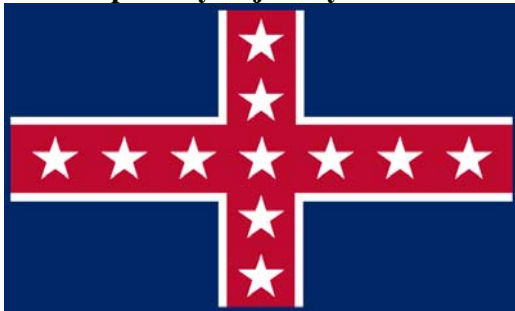
Typický pro něj byl jeden okraj krepky ohnutý vzhůru a připnutý sponou v podobě orla. Zdobila jej dvojitá šňůra se žaludy či střapci, podle nichž se dala vysledovat příslušnost k druhu vojsk: pro kavalerii žlutá, dělostřelectvo červená, pěchota modrá), ale mohl být doplněn i číslem regimentu, označením roty apod.

Hodnosti plukovníka dosáhl Hardee 7.3. 1861, což bylo ovšem až po vystoupení Georgie ze svazku Unie (19.1. 1861). Hardee jako mnozí jiní

upřednostňuje svou zemi Virginii před Unií a pod rebelskou vlajkou rychle postupuje v hodnostech i funkcích. 17.6. 1861 se stává brigádním generálem, 7.10. 1861 generálmajorem a konečně 10.10. 1862 generálporučíkem. Svého vojenského vzdělání využil jako velitel 1. a 3. armádního sboru Tennessee, s nimiž se zúčastnil do té doby nejkrvavější bitvy proti Grantovi u Shilohu a poté i u Perryville, Stones Riveru, Chattanooga i Peachtrees Creeku. Za Shermanova tažení k moři jste jej v Georgii mohli spatřit při Atlantské kampani, zejména v nemilosrdné bitvě u Jonesboro na konci srpna



1864, kde Jižani přišli o 600 padlých, aby se pak na ústupu z hlavního města Georgie spojil s Braggem a Hoodem, v očekávání posledních bojů v Severní Karolíně na jaře 1865. Mezi ně patřila bojiště u Averasborough a především u Betonville, kde se v březnu 1865 naposledy vojensky střetli Sherman aj.E. Johnson.



Po skončení války žil na své plantáži v Alabamě a chápal situaci jistě lépe než ti, jimž jediný pohled na otroctví poskytovaly postřehy Harriet Beecherové v díle Chaloupka strýčka Toma. Jednoho dne se dopisovateli pro New York Herald podařilo zajistit si místo v železničním vagonu, v němž Hardee cestoval do Greensboro. Využil příležitosti, požádal o rozhovor s ním a Hardee souhlasil. Srdečně jej

přijal a ve velkorysé a upřímné atmosféře probírali kde co a Hardee se jej mimo jiné zeptal na skutečné pocity severanů vůči osvobozeným otrokům. On sám zastával stanovisko, že radikální republikáni chtěli osvobozené černochoy změnit v hlasovací stroj, který jim umožní zachovat si politickou hegemonii a je udržet na jihu, aby uklidnili dělníky ze severu, kteří se báli konkurence špatně placených propuštěnců, kteří mohli houfně odcházet do severních států (mimochodem – nepříjde vám to jako podobný exodus do EU v současnosti...?). V další odpovědi na otázku otroctví Hardee prohlásil:

„Jsem schopen tuto válku přijmout jako akt Boží prozřetelnosti. Bůh chtěl, aby byl otrok svoboden a nyní svoboden je. Otroctví ostatně nikdy nebyla rentabilní instituce. Moje žena např. vlastnila asi 100 černochoů, z nichž 40 nebylo schopno práce a přesto je musela živit, aby těch ostatních 60 mohlo pracovat. Negr se kvůli téhle válce bude mít hůř než dřív. Bude snad některý z vašich abolicionistů živit a šatit půl tuctu malých dětí, aby jejich rodičům umožnil pracovat? Pane, naši lidé mohou nyní černošským dělníkům zaplatit spravedlivou odměnu, ale nechají je, aby se o své rodiny postarali sami... A na konci roku jim zbyde tolik, jako jim zůstávalo za starého systému....“



Ještě než 6.11. 1873 Hardee ve Virginii zemřel, stal se v r. 1868 spoluautorem knihy The Irish in America a posléze šéfoval železniční společnosti Selma and Meridian Railroad. Pohřben je na hřbitově Selma v Alabamě.

Z běžně dostupných materiálů sestavil Jožin



VZHŮRU NA HOCHY V ŠEDÉ UNIFORMĚ

Čtu a sleduji informace o revoluční vlně, která zachvátila USA. Organizace občanských aktivistů se rozhodly vzít do rukou historii své země a vypořádat se s každým kazem, který by stál v cestě nové šťastné budoucnosti. Terčem tohoto tažení jsou kromě jiného památníky na vojáky Konfederace, kteří padli v občanské válce v USA. Památníky jsou polévány barvou, strhávány, rozřezány a podobně. Nad

troskami křepčí nadšení budovatelé nové budoucnosti. Výraz jejich tváří je stejný jako výraz běsnících rudých gard nebo hitlerovských SA.

Každá totalita, která usiluje o ovládnutí lidí, je musí zbavit kontaktu s minulostí. S minulostí dobrou i špatnou. Vojáci v šedých uniformách Konfederace jistě (?) stáli na té nesprávné straně, ale většina z nich nehájila otroctví. Bojovali za svoji Virginii, kterou považovali za vlast víc, než Unii. Připomínání jejich památky bylo v první polovině minulého století jedním z důležitých aspektů smíření a sjednocení v USA. Dnes aktivistické bojůvky revolučních kulturních analfabetů vyvolávají cíleně nenávist a konflikt. Je absurdní, že téměř nikdo nemá odvahu to pravdivě pojmenovat.

Za pár týdnů si budeme s úctou připomínat 100 let od vzniku Československa. Představme si absurdní situaci, kdy se v našich vesnicích a městech objeví podobné revoluční bojůvky a budou ničit památníky na padlé sousedy v první světové válce. Měli také šedé uniformy a také bojovali na špatné (?) straně. Padli přece za císaře pána a jeho rodinu. Kdyby k tomu došlo, nebylo by to od nás, pravníků těch mrtvých, na pořádnou přes držku....?

Ze Svobodných novin převzal Qualetakwa



LETNÍ TÁBOŘENÍ NA DECHŤÁRNĚ



Obrázky z letního setkání kamarádů na Dechťárně a oslav Marty 70, pořázené Pašou, nám poskytl Rost'a, T.O. Blanice

HUDEBNÍ TOČENÍ V TÝNĚ

Vltavotýnské točení je název již druhého ročníku festivalu folkových a country kapel, které pořádala tamější skupina Sem Tam v neděli 26. srpna v areálu otáčivého hlediště v Týně nad Vltavou, propůjčeného divadelním spolkem Vltavan. Dle programu mohli návštěvníci slyšet přední skupiny tohoto žánru. Kromě domácího Sem Tamu to byla oblíbená plzeňská bluegrassová kapela Cop, která je dvojnásobným vítězem Porty a letos oslavuje 40. výročí svého vzniku, Marien z Pardubic se svým frontmanem Vítou Troníčkem a Nová sekce, jejíž repertoár tvoří mix vlastní tvorby a modernějších proudů bluegrassu s nekonformním humorem. Pořadem provázel spíkr Zdeněk Schwager a o zvuk se staral osvědčený Honza Friedl.



„Zájem o vystoupení ze stran kapel na tomto specifickém festivalu, jakých na jihu není mnoho, byl poměrně dost velký,

ale všechny nebylo možné zapojit, takže jsme byli nuceni vybírat. A já věřím, že jsme měli šťastnou ruku a letošní ročník byl ještě lepší, než ten loňský,“ řekl Luboš Marek, iniciátor akce a kapelník Sem Tamu.

I tentokrát kapely hrály přímo na točně a divákům byl vyhrazen celý prostor v přírodním prostředí okolo ní. Původně se mělo s každou kapelou trochu potočit, ale z toho zvukař nebyl moc nadšený. Pro kapely tedy bylo nutno zajistit kvalitní zastřešení forbiny na točně pro případ nepříznivého počasí, ale naštěstí to nebylo nutné. A jak řečeno, pro návštěvníky bylo připraveno sezení v parku kolem točny a také stánky s občerstvením i možnost zakoupení CD vystupujících kapel. A konečně – tento festival byl letos podpořen i z grantového programu na podporu kultury v Jihočeském kraji.

Článek od H. Hosnedlové drze upravil Jožin

GRATULACE V NOTÁCH



Srpnové datum mají zapsané v rodném listě dva jihočeští trampové – Ivan Rybníček (T.O. Winoga) a Alois Gükelhorn (Monzún). Zatímco Ivan v tomto měsíci přivítal kulaté životní jubileum, a to rovnou sedmdesátku, Monzúnovi čas připsal ještě o jednu pětiletku víc. Nicméně se rozhodli svá výročí oslavit společně a přizvat k tomu i řadu společných kamarádů z trampských řad. Mezi gratulanty vedle spoluosadníků a blízkých přátel pak nechybělo ani

pražské tramské kvarteto – Pedro Akéla, Mana, Ivana a Fík, které prošperkovalo večer starými, pomalu již zapomínanými písničkami z let společných vandrů před desítkami roků. A zákonitě následovaly i historky a vzpomínky z těchto dávných zelených let. Zajímavé je, jak člověk snadno zapomíná na věci, které se staly před pár dny, a tyhle letité zážitky, jimiž už dávno narostly vousy, si pamatuje doslova do detailů. Možná, že takovým spouštěcím klíčem jsou pro tahle vzpomínková ohlédnutí i písničky, které si nosíme nejen v hlavě, ale i v srdci...

- hh -



NEBESKÉ PASTVINY.....



Zubatá tu krouží dál...

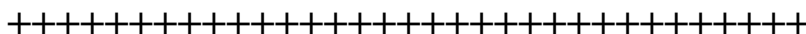
...v červenci zemřeli rovněž dva trempíři z Vejprnic a Plzně, kde místní osady jezdí pod plzeňskou vlajkou.

HORÁC z T.O. Skalní údolí a CECIL z T.O. Ku – Ku (Kukající volové) se sídlem v Třebeli.

Čest jejich památce



Čára



TROPY A OLD LADIES

Pětaticítku měla letos v záhlaví dámská výprava zvaná už tradičně Old ladies expedition. Ačkoliv se jednalo o půlkulaté výročí, expedičnic byl tentokrát nejnížší počet za celou historii této každoroční akce. Na svědomí to měly nejen zdravotní problémy, ale také mimo jiné čtyřnozí chlupatí miláčkové a nezastupitelná péče o ně. Výchozím bodem byla v letošním roce vesnička na Vysočině s podivným jménem Svratouch, ale zato s velice pěkně uspořádaným muzeem motocyklů. Také náplň expedice byla navzdory

tropickým horkům dost pestrá – od Veselého kopce, přes Zelenou horu, Peklo, litomyšlský zámek a zahrady až po Touloucovy maštale, což jsou jeskyně se zajímavou historickou minulostí a poměrně náročnou cestou. Závěr téměř každého dne tohoto expedičního týdne patřil osvěžující koupeli v lesním rybníku s názvem Chochol a sametovou vodou, za což budiž Pajdovi velký dík.

Hanka



OBRÁZKY Z TOULEK...



... poslal Jižanovi Sheff

...tentokrát z Fortu Reno v lomu U Cikána...



+++++

+++++

+++++

ZLOČIN TROCHU JINAK

Na scéně kriminálního detektivního žánru se nevtíravě, ale naprosto zákonitě začíná zabydlovat další nadějný autor – plzeňský Jan Frána (Hafran), mimo jiné také skvělý organizátor tramské literární soutěže Trapsavec a obětavý vydavatel neustále se rozrůstající edice Miniatury.

Tentokrát se představuje s titulem Případ pohřešovaného háčka, což je mimochodem také název jedné ze tří povídek tohoto nekonvenčního čtivého triptychu. První příběh s lakonickým názvem Afričan je zasazen do reálného tramského prostředí, se všemi současnými atributy této specifické komunity, které autor naprosto důvěrně zná. Stejně jako vodácký svět z druhé povídky o pohřešovaném háčku, která se logicky odehrává na vodě.

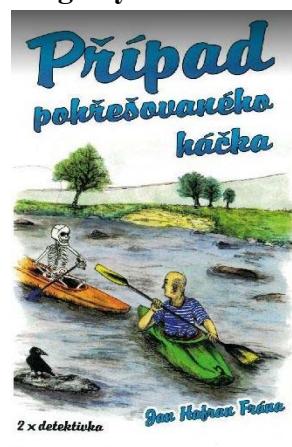
Ačkoliv autor tvrdí, že popisované osoby i prostředí jsou výplodem jeho fantazie, nemohu se zbavit určitého dojmu, jako bych někdy na podobných místech už byla, a také použité dialogy mi občas připadají jako má vlastní odžitá deťá vu. Nesporně za to může Fránova schopnost vylíčit kusy děje i odehrávající se dílčí epizodky přirozeně, přístupným hovorovým jazykem, jako by příběh vyprávěl kamarádům u ohně nebo v hospodě u piva, což dodává jeho knížce punc určité, možná i neprvoplánované věrohodnosti.

V prvním případě se do průsečíku děje dostává poněkud exotická postava Afričana, někdejšího trampa, který emigroval na černý kontinent a nyní se vrací do starých míst své minulosti.

Společně s ním je do víru nečekaných událostí vtažena nejen celá parta – vypravěč Rock, šerif Česnek, Hastrman, poirotovsky bádavý Hároš a jejich ženské protějšky, ale také Kozina, jinak policejní kapitán Jan Sladký, a jeho podřízený, který si u trampů vysloužil přezdívku Watson. Obdobná sestava hlavních hrdinů se objevuje i v pořádně zašmodrchané příhodě, kde v podstatě hlavní roli přejímá voda – ať už se jedná o Starou řeku, Mlhnou či Kovářský potok. Poklidné líčení klasického vodáckého tripu naruší souhrn neplánovaně se kupících mimořádností včetně dvou podivných vražd, k jejichž rozuzlení stejně jako v předešlé vylíčené příhodě výrazně napomůže koumavý Hároš. Ale můžu vás ujistit, že napětí vám v obou případech vydrží až do poslední chvíle. A pokud si jako čtenářský detektiv několikrát v průběhu četby tipnete vraha, další kapitola vám tuto jistotu zase překvapivě zamotá nově vzbuzenými pochybnostmi. Ovšem jsem přesvědčená, že i vy si pak na poslední stránce obou detektivních příběhů posmutněle povzdechnete, že knížka už končí...

Ale aby vám to nebylo zas tak moc líto, přidal Hafran nakonec ještě takový malý bonbónek, v podobě krat'oučké, téměř anekdotické detektivní povídky, jejíž rozuzlení překvapí bez výjimky naprosto každého z vás.

Hanka Hosnedlová



*Na poslední výšlap nebeskému ohni se
15.8. 2018 vydal kamarád
JARDA FOLTÝN
Z kapely Peřej T.O. Sovy (Jihlava)
Čest jeho památce*

BRIGÁDA NA PELECHU



trampingu u nás. To samozřejmě přináší i spoustu přípravných prací, ale



kus roboty, ale nakonec z toho byl i krásnej víkend plnej nejen lopoty, ale i dobrýho jídla, pití a především suprový



1. září zahoří na „Pelechu“ – campu T.O. Černá perla – Milín slavnostní oheň k uctění 100. výročí založení



kamarádi neváhali přiložit ruku k dílu. Už 14 dní předem se jich sem sjelo na šest desítek a nejenže odvedli poctivej



muziky. Teď je ovšem na Pajdovi, aby zodpovědně zajistil to počasí. Seff



SPORTOVNÍ HRY NA MLUVÍCÍ ŘECE



končícím létem. To, ač po celou dobu předkládalo jeden tropický víkend za druhým v samém závěru trochu přitvrdilo a seslalo nečekané ochlazení –

V areálu LDT Eskulap pod Pořešínem na Malši uspořádala T.O. Zlatá lebka již 4. Sportovní hry, jako takovou tečku za



což ovšem nebránilo některým jedincům v posledním



„hrošení“ v říčních proudech. Snad proto, že ve stejném termínu probíhaly i jiné akce, bylo oproti předchozím ročníkům zájemcům o tuto klání méně. Ale to byla spíš výhoda. Lád'a uvařil svůj nepřekonatelný guláš (pročež jej osobně nominuji na funkci „Krajského kuchaře“),

bylo dobrý pivínko i



nějaká ta muzika... víkend se docela povedl. A samozřejmě, že se sluší vést i to, jak vypadaly místa na bedně a kdo si odvezl vítězné placky. Tak tedy: Největším tahákem



bylo jako vždy kácení kuželek. Bojovalo v něm 24 družstev a palmu vítězství si nakonec odvezli Tuláci Šumavy s 87 body. Jen těsně za nimi byl tým Ježků s 86 body, které jen výsledek v druhém kole (53b) o ten těsný kousek posunul před třetí Majsnerovce, rovněž s 86 body (leč II / 44b). V Dětském dvojboji si krásnou placku s vlaječkou za 1. místo odvezla Eliška s 13b, následována Pepou s 10b a Žázou s 6b. Když pak nožem a sekerou



vrhali dospěláci, nejlepší byl Lád'a s 28b, za ním Vykyna s 25b a třetím pak Plaváček s 23b. Za sebe jen dodám, že jsem byl vůbec rád, že se mi to z těch šesti hodů aspoň 4x



zaseklo. No, nemůže být každý den posvícení... Jako lovec by se nejspíš uživil Ríša, který při střelbě prakem co rána, to zásah. Jen o jednu trefu zůstal pozadu Dáda a pak ještě Milan. Zavazování kanad kombinačkama – to je také pěkná bejkárna importovaná sem Berym a Danou z T.O.



Naděje. Super čas 0.59 se našel u Dády (což ve svém výsledku napomohlo i k place za plackožrouctví), o něco pomalejší byl Major s 1.07 a šikovný prstíky měla i Alena s 1.20. Poté došlo na vyhánění ježka z klece. Anetka to zvládla za 32.40, druhý byl Daník s 41.39 a třetímu Pavlíkovi to trvalo 44.40. Teda řeknu vám, jejich trpělivost (potažmo pak porotce) bych chtěl mít. O Velké Vontství pak bojovali i dospělí, kteří zjistili, že pečlivě nabířovaný postup – něco o tom nejdelším ostnu ježka a nejširším otvoru atd. – je jim stejně na prd. Nicméně nejlepší byl Zdeněk s časem 6.61, druhý pak Jarda s 11.41 a za 13.30 se podařilo Tleskačův hlavolam vykrotit ven Pavlovi. Ale kdyby to všichni měli dělat za zády....Večer nám pak svlažil kýžený déšť. A na závěr – příští rok Hry nebudou. Místo toho se sejdeme se Zlatou lebkou na jejich kempu a oslavíme 55 let trvání jejich osady.

Jožin

STALO SE NA OSADÁCH.....

... i jinde

5.7. ... na Oupárátkách u Jezevců se slavila Plechova 55 a 50 Jirkova

7.7. ... na Yukonu u Kosova probíhal osadní turnaj v nohejbale a na stejném místě

14.7. ... pak o týden později pro změnu přišli ke slovu volejbalisté

... milovníci dobrý country muziky se sešli na odpoledním minifestiválku na zámku Vrbičany. Svůj repertoár zde předvedli muzikanti z kapel Nawostro, Gladly S.W. a Karavana

... první výroční oheň si uspořádali kamarádi z T.O. Wervolf u Svahové

21.7. ... na svůj 8. výroční potlach pozvali do Staré Lhoty k Nýrsku stejné druhy ze stopy trempíři z T.O. Karlovci

... na Rechlich na Malši probíhalo meziosadní sportovní klání ve volejbale

4.8. ... camp na Decht'árně je toulavejm dobře znám . Kromě zimního táboření se tu odehrávají i letní sleziny a ta letošní byla navíc spojena s oslavou narozenin kamarádky Marty. A protože prý není slušné věk u dam prozrazovat, naznačíme jen, že to byly hezký kulatiny

... šílený plavidla roztodivnejch tvarů vyrazily na Malši obeplout obec Plav – v tom vedru příhodná událost. Mimochodem: tahle Benátská noc, i když se u ní uvádí oficiálně již IX. ročník, má neoficiálně ještě o deset let delší tradici

... v Údolí kamarádů na Stropnici se konal 3. ročník Memoriálu Lád'i Caháka. Volejbalovým kláním tak byla uctěna památka bývalého osadníka a šerifa (?)

... pokud to dobře spočítáme, vyjde nám, že ten slavnostní oheň konaný u TS Salaš, byl věnovaný 31 letům jejich trvání

15.8. ... řady kamarádů opustil a na poslední pouť se vydal jihlavskej Foltýn

18.8. ...na osadním hřišti Sokolího hnízda na Stropnici se čtál nohejbalovej turnaj

... potlach v Poloveckých horách, věnovaný mj. i 100. výročí trampingu, pořádala Severská dvojka

25.8. ... to byl víkend nabítej událostmi. Tak v první řadě – Dětský sportovní den se odehrával na Yukonu

... o sportovních aktivitách pořádaných Zlatou lebkou už taky víme

... na říčce Smutná pod Bechyní vzplál 53. výroční oheň T.O. Černý bizon. Můžeme dodat, že pokud by měl někdo zájem o DVD zde natočené, má se ozvat kamarádovi Kloboučníkovi na ca889685@tiscali.cz

... a taky jsme si vzpomněli na kamaráda Ferryho z Hvězdy jihu a jeho nedožítých dvaasedmdesátin

... hudební hody probíhaly v Hanesově mlýně ve Štokách na Vysočině. Pořádněj nášup perfektní muziky sem zájemcům na 15. ročník Trampskýho širáku přivezli Nezmaři, Hop Trop, Rangers band, Děda Mládek ilegal band, Vojtaano, Kamelot, Modrotisk, Jarek Nohavica a další

1.9. ... velevýznamný datum. Jožin ze Satanů to právě dotáhnul na šest desítek letokruhů

... 60. osadní výročí oslavila i T.O. Bílé skály u Konrádova. Znalci pochopí, že tomu musela předcházet mocná páteční zpívaná v Romanově

... 25. Slovensko – Český potlach byl přeložen z Kuchyně do Bukové v okr. Trnava

... na kempu T.O. Černá perla u Milína vzplál (jako na mnoha jiných místech) slavnostní oheň věnovaný 100. výročí trampingu. O obou těchto akcích se vás budeme snažit informovat v příštím čísle

... a co jako má bejt ?

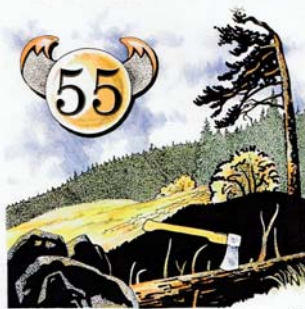


...8.9. zaplame 48 výroční oheň T.O. Arabella na Kosovém potoce pod Třebelí 14.-15.9. ... jistě už jste také slyšeli o veliké tramské slezině pořádané v Pikovicích, jak jinak, než k těm našim 100 narozeninám. Měla by to být nevídaná přehlídka tramských kapel z Čech, Moravy i Slovenska. Jen namátkou nadhodíme nějaké ty účastníky: samozřejmě nebudou scházet Ztracenkáři

a KTO, Pacifik, Jitka Vrbová, Paběrky, Karabina, Rowers, T.E. Band, Roman Horký, Pekaringo.... Proběhne i slezina šerifů. Dorazit sem můžete pěšky, po vodě a nejstylovější by asi byl Posázavskej pacifik

T.O. TRAPPERS

zve na



OHEŇ DŘEVORUBCŮ
Bonanza 15. 9. 2018

... a po letech se probudil i starej, dobrej Račí potok. Snad bude letošní Zlatá horečka stejně dobrá jako ty v minulých desetiletích a je tu naděje, že zase uvidíme tváře mnohých,

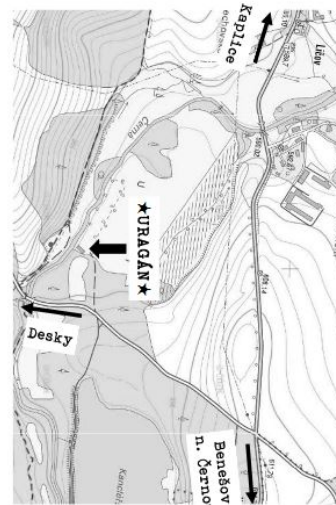


... ve stejném termínu se bude odehrávat další už zaběhlý a tudíž hojně navštěvovaný Oheň dřevorubců na Bonanze ... smuteční oheň za Páju zahoří u Žďáru n. Sázavou ... 18. výročákem oslaví svou „plnoletost“ T.O. Jezevci

ZLATÁ HOREČKA

T.O. RAČÍ POTOK * 15.-16. 9. 2018
* URAGÁN







kterým už třeba zdraví nedovolí vyrazet pravidelněji ven. To je náš osobní tip na trip

... a výhledově se snad budeme moci těšit na listopadovou Kocandu



... Nebo křepčení na Trampským bále v Bezděkovících. Tam taky bejvá plno

... a kdo chce vzpomenout památky kamaráda Kosti z Toulavejch srdcí, ten vyrazí 29.9. na známěj flek pod švihovským hradem

... začátkem listopadu (9. – 10.11.) se taky bude v Utahu odehrávat 10. a už poslední celosvětovej potlach . Snad i odtud tam - tady něco donesou

TO BY BYLO PO TOM LÉTĚ VŠECHNO A UŽ TEĎ TRNEME, CO ZASE TEN ZATRACENEJ POČÍTAČOVEJ ŠOTEK PROVEDE. FURT SE SNAŽÍ A NEDÁ POKOJ....

A H O J

